Paal-André Grinderud

Forfatter/skribent og hjertesyk

Foto: Mia M. Louisa

Jeg har så mye å takke for

Jeg har aldri lært meg forskjell på løvetann og hestehov. I fjor sommer var jeg på Feiringklinikken til rehabilitering. Jeg hadde arvet samme hjertesykdom som mor og far døde av.

Hjertesykdom, ja ... Det er noe min familie har vært, og er, hardt rammet av. Far døde av hjertesykdom i 1972 ved Stensby sykehus. Sykehuset er lagt ned for lenge siden. Da far ble syk, fantes det ikke PCI-behandling eller bypass i Norge. Jeg har fått vite at de pøste på med Dispril og i det lengste håpet at det ville hjelpe ham. Det var 50 % sjanse for at det ville gå bra. Det gikk ikke bra.

Da jeg var 16 år i 1978, fulgte mor etter far til himmelen. Hun døde av samme hjertesykdom. Det var så grusomt. Foreldreløs og på mange andre måter løs i alle snipper og kanter. Jeg ante ikke noe om voksenlivet og knapt hva det skulle bli av meg.

Mens jeg var på Feiringklinikken dro jeg til Stensby sykehus for første gang etter fars død. Det sykehuset ser nå ut som et spøkelseshus. Jeg parkerte bilen. Det var underlig å se den store grå bygningen som hadde vært min fars siste sted mens han levde. Jeg klarte ikke å holde meg lenger. Heldigvis fantes det en krakk utenfor den ene sideinngangen ved det nedlagte sykehuset.

Jeg satte meg ned, lukket øynene og forsøkte å forestille meg hvordan det hadde vært for far. Heldig for meg hadde jeg kommet i tide til Rikshospitalet. Det var

med nød og neppe for meg også, med 95 % fortetning på venstre kransarterie. Ikke nok med det, den var fortettet på flere steder. Jeg lukket øynene og kjente at om ikke mange dagene ville den virkelige vinterfrosten komme. Den ugjenkallelige frosten, som ville legge alle skjøre og sterke blomster døde.

Jeg åpnet øynene. Uten noen grunn så jeg ned til høyre for meg. Der sto det en hestehov. Helt alene – den hadde overlevd de svake frostnettene som allerede hadde vært på besøk. Jeg tok hånden ned og strøk forsiktig over den gule hatten stilken bar. Så kom sorgen rungende over meg som et mørkt teppe. Jeg lukket øynene igjen. Med hånden på hestehoven sto far så sterkt for meg. Alle dagene han løftet meg opp og sa: «Kjekk gutt kommer og går, med fyrstikkbein og korkelår!». All brylkremen han hadde i håret. Far som kysset mor når han trodde jeg ikke så det. Men jeg så alt, oppfattet alt. Og jeg trodde på far da han sa at jeg ikke måtte bekymre meg over at han røkte så mange Teddy uten filter hver dag.

Det kom et vinddrag. Et mildt drag i luften. Jeg åpnet øynene, og jammen hadde det ikke skyet over. Regnet kom ikke, men noen få fnugg av den letteste snø dalte ned. Jeg tok ikke hånden vekk fra hestehoven. Det var akkurat som om jeg ville beskytte fars hjerte. Han som ikke fikk annen hjelp enn det som var mulig i 1972.

Ja, jeg har vært heldig, og jeg er så takknemlig. Jeg kom i tide og fikk den hjelpen som skulle til. Da min bror døde av samme sykdom som far og mor i sommer, ble alt rippet opp igjen. Jeg var til rehabilitering på Feiringklinikken da han skulle

begraves. Hjertene til de ansatte på klinikken fulgte meg tett i dagene etter begravelsen. Heldigvis, sier jeg.

Mine venner sier at jeg må være det mest takknemlige menneske i verden. For hvordan kan jeg være heldig når nesten hele familien min er død av koro-narsykdom? Det er kun min tvillingsøster og meg igjen. Jo, fordi inntil nå har jeg rukket frem i tide og er blitt møtt med omsorg og kjærlighet i alle ledd. Dager har kommet og gått. Likeså har dager på vent vært svært mange og skjøre. Jeg har gått der og håpet på at det hele bare var en drøm. Tiden som snurret og snurret tilbake uten at jeg var med. Mor og far som fortsatt danset tango på plenen, mens jeg satt på trappen og hyllet dem med latter og hoing.

Jeg ble elsket av mor og far så lenge jeg hadde dem. Det har hjulpet meg slik at jeg ikke lenger trenger å tro at jeg står alene. Den samme følelsen har jeg hatt før operasjoner, på rehabilitering og når livet nesten ikke er til å holde ut. Helsevesenet i Norge gjør ufattelig mye bra.

Det er mange å takke. Gode mennesker jeg har møtt på denne hjertereisen i helsevesenet til nå. Takk til legen som holdt meg hånden da uværet kom, og så inderlig trøstet meg da jeg nesten ikke orket mer og var i ferd med å gi opp. Det er din gode skyld at jeg ikke druknet i håpløshet og uro.

Paal André
Grinderud